

ΟΙ ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ

[ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ]

«Έλα, πατέρα ! 'Ακόμα ;

— Στάσου, παιδί μου, νά κολλήσω καὶ τὸ χαρτί...

Ἐπειτα πρέπει ν' ἀφήνουμε νά σουρπώνη καλὰ, γιὰτὶ τόρα ποῦ φέγγει, εἶνε πειδὶ εὐχολο νά το καταλάβουν.

— Πῶ, πῶ, καὶ νά ἰδῆς πῶς ἔτρεμε 'ψὲς ἡ καρδιά μου ! Μοῦ φάνηκε πῶς ὁ Νικολὸς τὸ κύτταζε καλὰ - καλὰ. Σοῦ τῶπα... δέν σου τῶπα ;

— Ναί... δόσε μου τόρα κεῖνο κεῖ τὸ φαλλίδι καὶ σώ-
παινε. »

Ἡ μικρὰ κόρη ὑπήκουσεν, εὐπειθὲς καὶ ἥσυχος. Ἐλαβεν ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῶν χειρῶν τῆς τὴν φαλλίδα καὶ περιέκοψε μετὰ προσοχῆς σιωπηλῆς τὰς ἄκρας τοῦ χειροτεχνήματός του. Κατόπι τὸ ἐκτύπησε δύο-τρεῖς φορές μεταξύ τῶν παλαμῶν. Τὸ κίβδηλον ἦτο ἤδη ἑτοιμον. Εἶχε συμπληρωθῇ καὶ ἡ τελευταία ἐργασία τῆς ρυπάνσεως καὶ τῆς τριβῆς, διὰ τῆς ὁποίας ὁ παραχαράκτης ἀπεμιμείτο ἀκριβέστατα τὸ δίδραχμον τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ὅχι καινουργές καὶ σιδερωμένον, ὅπως ἄλλοι μεγάλοι τεχνῖται, ἀλλὰ τετριμμένον καὶ ρυπαρὸν τάχα ἐκ τῆς χρήσεως.

Διότι τὰ μέσα τῆς παραχαράξεως εἶχεν ὁ πτωχὸς αὐτὸς πολὺ περιωρισμένα. Ἐντὸς τοῦ πενιχροῦ ἰσογείου θαλάμου, ἐπὶ τῆς ξυλίνης ἀχρωματίστου τραπεζῆς τοῦ κακούργου, εὐρίσκετο μία μολυβδὶς, μίχα γραφίς, ἐν φιαλίδιον μελάνης, δύο - τρία πλακίδια χρωμάτων ἡμιαναλελυμένων ἐπὶ τεμαχίου ὑαλοπίνακος, ράκη χαρτίων διαφόρων καὶ ἐν χαρτονόμισμα δίδραχμον, γνήσιον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, διὰ νά τῷ χρησιμεύῃ ὡς πρότυπον. Ἦσαν ὅλα του τὰ ἐργαλεῖα αὐτά. Ἡ ὑπομονὴ καὶ ἐπι-

τηδεϊότης του ἀνεπλήρουν τὰ ἐλλείποντα. Εἰργάζετο κατ' ἀρχὰς πολλὴν ὥραν διὰ νὰ σχεδιάσῃ τὸ χαρτονόμισμα. Κατόπι τὸ ἐχρωμάτιζεν. Ἐνίοτε, πρὸς ἀποφυγὴν κόπου περισσοῦ, τὸ ἔσχιζεν εἰς δύο καὶ ἐπὶ τοῦ ὀπισθοῦ μέρους ἐκόλλα ἐν χαρτίον πλατύ, νὰ συγκρατῇ δῆθεν τὰ τεμάχια. Ἀρκετὴν ὥραν ἀφιέρωνε διὰ νὰ λερῶσῃ καὶ νὰ το τρίψῃ, ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσότερον καὶ φυσικώτερον. Καὶ αὐτὸ καθημερινῶς. . . Ἦτο ἡ μόνη ἐργασία, τὴν ὁποίαν κατῴρθωσε νὰ εὕρῃ εἰς τὴν μικράν του ἐπαρχίαν ὁ κύρ Παντελῆς, ἀφ' οὗτου, κλητὴρ ἄλλοτε εἰς τὸ ὑποκατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἐξεδιώχθη ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ διευθυντοῦ, διότι κατὰ τὰς τελευταίας δημοτικὰς ἐκλογὰς ἠρνήθη φανερά νὰ ψηφίσῃ τὸν ὑπ' ἐκείνου ὑποστηριζόμενον δήμαρχον, χάριν τοῦ ἱατροῦ του, συνυποψηφίου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐχρεώσεται κατὰ γράμμα τὴν ζωὴν τοῦ μικροῦ του Νταντῆ. Κατὰ τὰς σκληρὰς ἐκείνας ἡμέρας ἀπέθνησκε καὶ ἡ σύζυγός του, — ἐργατικὴ γυναῖκα ἡ καϊμένη καὶ πονετικὰ ὅσῳ πέρνει, — καὶ τὸν ἄφησεν ἔρημον μὲ τρία παιδιὰ, τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον, τὸ συνένοχον κοράσιον, ἡ Μάρω του, μόλις ἦτο δωδεκαετής. Ἡ δυστυχία καὶ ἡ πτωχία τὸν ἐβασάνισαν τότε πολὺ, ἀλλὰ μετὰ πολλὰς ματαίας προσπαθείας, εὗρεν ἐπὶ τέλους μίαν διέξοδον. Ἐνεθυμήθη ὅτι ἄλλοτε, χάριν παιδιᾶς, ἐζωγράφισε μετ' ἀρκετῆς ἐπιτυχίας ἐν χαρτονόμισμα, μὲ τὸ ὁποῖον τότε εἶχε γελάσει ὅλους τοὺς φίλους του. . . Ἀπεφάσισε λοιπὸν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ νὰ γείνη παραχαράκτης. Ἀλλ' ἦτο τίμιος καὶ ἐν τῇ ἀτιμίᾳ του ὁ δυστυχισμένος καὶ δὲν ἤθελε νὰ βαρύνῃ τὴν συνείδησίν του διὰ διπλοῦ ἀνομήματος. Δὲν ἔκαμνε διὰ τοῦτο περισσότερα ἀπὸ ἐν (ἀριθ. 1) δίδραχμον τὴν ἡμέραν, ἀκριβῶς δηλαδὴ ὅσον ἐχρειάζετο νὰ ζήσῃ αὐτὸς καὶ τὰ παιδιὰ του, ἀκριβῶς ὅσον μισθὸν εἶχεν ἐκτὸς τῶν τυχηρῶν, ὅταν ἦτο κλητὴρ τῆς Τραπεζῆς. Τὸ δίδραχμον αὐτὸ τὸ ἐλάμβανε καθ' ἐκάστην ἡ θυγάτηρ του, τὸ ἥλλαζεν ὑπὸ τὸ ἀπατηλὸν ἡμίφως τοῦ δειλινοῦ εἰς τὰ γειτονικὰ παντοπωλεῖα ἐκ περιτροπῆς, ἡγόραζεν ἐξ αὐτοῦ τὰ χρειώδη τοῦ λιτοῦ δειπνοῦ καὶ ἐπέστρεφε πρὸς τὸν πατέρα τῆς μὲ τὰ ρέστα — τὰ γνήσια ἐφόδια τῆς ἐπομένης πρωΐας. Ἐτρωγαν καὶ ἐξήρχετο κατόπιν ὁ κύρ Παντελῆς εἰς περιπολίαν. Ἦθελε νὰ ἰδῇ τί ἔλεγαν εἰς τὴν γειτονίαν, ἂν ἀνεκαλύφθῃ που κανὲν κί-

βδηλον, κανέν πλαστόν... ἄν ὠνόμαζαν ἐκείνην ποῦ το ἄλλαξε... ἄν... Τίποτε, ἡσυχία. Ἐπέστρεφε, κατεκλίνετο δοξάζων τὸν Θεὸν ὅτι ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὴν ἀγχόνην καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἡγείρετο τὴν αὐγὴν διὰ νὰ ἐκτεθῇ καὶ πάλιν εἰς τοὺς ἰδίους κινδύνους, εἰς τοὺς ἰδίους τρόμους, εἰς τὰς ἰδίας προφυλάξεις. Τὰ ἴδια Παντελάκη μου, τὰ ἴδια Παντελῆ μου — ἔλεγε μόνος του ὁ κακοῦργος.

* *

Ἐλαβεν ἐν τούτοις ἡ Μάρω^{*} του τὸ χαρτίον καὶ ἐξῆλθεν. Ὁ κύρ Παντελῆς ἔμεινε μὲ τὰλλα δύο παιδιὰ, τὰ μικρότερα. Ὑπὸ τὸ κοκκινωπὸν φῶς τοῦ λύχνου, τὸ μεγαλείτερον ἐζωγράφισε διάφορα πράγματα ἐπὶ τῆς πλακὸς του, τὸ δὲ μικρότερον παρηκολούθει τὰς ἀτάκτους αὐτὰς γραμμὰς μὲ χειρονομίας καὶ ἐπιφωνήσεις φαιδρότητος. Δισκέδαζον. Ἦτο καλοκαίρι καὶ ἔκαμνε ζέστην. Διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου εἰσέπνεεν ὁ ἄηρ ὑπόθερμος. Τὰ παιδιὰ ἦσαν γυμνόποδα καὶ γυμνώλενα. Ὁ πατήρ των ἀπέναντι καθήμενος πρὸ τῆς ἐγκληματικῆς του τραπέζης, τὰ ἔβλεπε μὲ αἰσθημα τρυφερὸν καὶ περιαλγές. Ἐστήριζε τὴν πυκνόμαλλον κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης. Τίς οἶδε τί θλιβερά ἐσκέπτετο διὰ τὸ μέλλον των... Ἐπαιζε παιγνίδιον ἄσχημον καὶ ὁ κίνδυνος ἐπέκειτο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Ἡ ὥρα ἐκείνη ἡ κρίσιμος τῷ ἐφαίνετο καθ' ἐκάστην ἐσπέραν αἰών. Μὲ ποίους παλμοὺς περιέμενε τὴν μικρὰν νὰ τῷ φέρῃ τὰ ρέστα καὶ τὴν ἡσυχίαν. Ὁ ἄρτος τὸν ὁποῖον ἔτρωγον οὕτως ἦτο ζυμωμένος μὲ δάκρυα... Ἄ, ἦτο ἀνυπόφορος ἡ ζωὴ του ! Δὲν ἠμποροῦσε νὰ βαστάξῃ περισσότερον ! Καὶ νὰ μὴν ἦνε δυνατόν, τώρα τόσον καιρὸν νὰ εὕρῃ μίαν θέσιν, μίαν ἐργασίαν, ἓνα πόρον ἄλλον ἐκτός... ἐκτός τῆς κλοπῆς. Ἄ, ἦτο κλέπτῃς, βέβαια ! ὁ δὲ νόμος τιμωρεῖ μὲ τὴν ἰδίαν ψυχρότητα τὸν κλέπτοντα ἀπὸ τῆς κοινωνίας δύο ἑκατομμύρια, ὡς καὶ τὸν παραποιῶντα δύο μόνον φράγκα... τὸν τελευταῖον μάλιστα, ἂν τύχῃ πτωχὸς καὶ ἀνυπεράσπιστος, πολὺ σκληρότερα ἀπὸ τὸν πρῶτον... Καὶ τὰ ἀθῶα παιδιὰ ἀπέναντι ἐζωγράφιζον ὑπὸ τὸ κοκκινωπὸν φῶς τοῦ λύχνου καὶ διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου ὁ ἄηρ εἰσέπνεεν ὑπόθερμος.

Ἡ Μάρω του ἀπέψε ἀργοῦσε... ἀργοῦσε περισσότερον ἀπὸ τὸ σύνθηες. Διατί ἄραγε ; Τί συνέβαινε ; Θὰ ἦτο ἴσως κόσμος

πολὺς εἰς τὸ μπακάλικον. Ἄλλ' ἄς ἐπήγαινε ἡ εὐλογημένη καὶ σὲ κανένα ἄλλο, μακρύτερα. Προτιμᾷ λείει, τὸ Νικολὸ γιὰ τὴν φαίνεται ὁ ποῖός στραβός. Τὸ διαβολάκι ! Χμ ! Νὰ ὅμως ποῦ τῷ δλεπε κ' ἐκεῖνος καλὰ-καλὰ . . . δὲν εἶνε δύσκολο νὰ μυρισθῇ τίποτα. Θέ μου, τί κλικὸς ποῦ εἶνε ὁ κόσμος ! Σὰ Χριστό τους νὰ τον προδώσουν ὅλοι τους, νὰ τον βασανίσουν, νὰ τον σκοτώσουν, νὰ μὴ φάγῃ αὐτός, νὰ μὴ ντυθοῦν τὰ παιδιά του, νὰ μὴ ζήσῃ ἀφ' οὗ τὸν ἐβγαλαν ἀπὸ τὴν Τράπεζα. . . Ἄχ, καὶ ποῖος θὰ βρίσκουνταν νὰ τον λυπηθῇ ; νὰ συλλογισθῇ τὴν πτωχείαν του ; νὰ θυμηθῇ τὰ παιδιὰ του ; Ἦτο κακοῦργος, ὅπως ὅλοι οἱ κακοῦργοι καὶ ἔπρεπε . . . Ἀλλὰ πῶς λοιπὸν ἀργεῖ ἔτσι ἡ Μάρω του :

Καὶ πλήρης ἀγωνίας ἔκυψεν ἀπὸ τὸ παράθυρον. Εἶχε παρῆλθει ὥρα ἀρκετὴ. Ἡσυχία. Οἱ ἄνθρωποι διήρχοντο ἀμέριμνοι τὴν ὁδὸν καὶ πρὸ τοῦ παντοπωλείου ἔξω, ὑπὸ τὰ παλλόμενα καὶ καπνίζοντα φῶτα τῶν κρεμαστῶν λύχνων, ὀλίγοι ἀγορασταὶ ἔκαμνον τὰς ἐσπερινὰς τῶν προμηθείας. Εἰς ποῖον ἄρ' αὖτε εἶχε ὑπάγει ἡ Μάρω ; Μήπως εἰς τοῦ Νικολοῦ εἰς τὸν πλάγιον δρόμον ; Δὲν ἔδλεπε τίποτε, ἀλλ' οὔτε ἤκουεν εὐτυχῶς.

Καὶ περιέμενεν. Ἐφ' ὅσον παρήρχετο οὕτως ἡ ὥρα, ἡ ψυχικὴ του ζάλη ἐπετείνεται. Ὅσα φρικώδη βασανίζουν τὰς ἐνόχους συνειδήσεις, ἀνέπλασεν ἤδη ἡ ζωηρά του φαντασία. Ἄ, μὰ τὴν ὥραν δὲν ἄργησε ποτέ, ποτέ. Δὲν εἶνε δυνατόν, ἀπόψε κἄτι θὰ ἔτρεξε, κἄτι βέβαια. Καὶ ἐπρόβαινε συνεχῶς εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐπεσκόπει τὴν ὁδὸν καὶ παρεφύλασσε τὴν γωνίαν ἐκεῖ, μὴ ἴδῃ προκύπτουσιν τὴν θυγατέρα του. . . Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα τὰ δύο μικρά, τὰ ὁποῖα ἀπὸ πολλῆς ὥρας διεσχέδαζον μὲ τὰ γρατζουνίσματα τῆς πλακός, κἄτι ἔπαθον μεταξὺ των καὶ ἤρχισαν ἑξαφνα τὸ πείσμα, τὰς φωνὰς καὶ τὰ κλάμματα. Ὁ κύρ Παντελῆς ἐπλησίασε νὰ τα καθησυχάσῃ. Κατεσίγασε τὴν ταραχὴν του καὶ ἤρχισε νὰ τα ὁμιλῇ γλυκά, νὰ τα θωπεύῃ, νὰ τα παρακαλῇ νὰ περιμένουν ἡσυχὰ τὴ Μάρω, ποῦ θὰ τους φέρῃ τόρα-τόρα πράγματα νὰ φᾶνε. . . Καὶ ἐμεγάλωσε ὀλίγον τὸ φῶς τοῦ λύχνου τὸ κοκκινωπὸν, ἐν ᾧ διὰ τοῦ ανοικτοῦ παραθύρου ἐξηκολούθει νὰ εἰσπνέῃ ὁ ἀήρ ὑπόθερμος.

* *

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν ἐξώθυραν ἠκούσθησαν βή-

ματα... βήματα πολλά ἀνδρικά. Θέ μου, ποῖος εἶνε; Ἡ Μάρω του βέβαια ὄχι... Τὸν ἐκλόνισεν εἰς δυνατὸς παλμὸς ὅταν ἠνοιχθῇ ἡ θύρα τοῦ δωματίου του βιαίως καὶ εἰσῆλθον δύο ἄνθρωποι, δύο κύριοι, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῆς Μάρως. Εἰς ἀστυνομικὸς κλητὴρ ἔμεινε πρὸ τὴν ἀνοικτὴν θύραν.

Ὁ κύρ Παντελῆς τοὺς ἐγνώρισεν ἀμέσως. Ἦσαν ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ Ἀστυνόμος. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἀνεζήτησε τὸ βλέμμα τῆς θυγατρὸς του. Τὸ κοράσιον ἐφαίνετο ἡσυχον. Πῶς; δὲν ἐννόησε λοιπὸν τὴν συμφορὰν των, ὥστε νὰ ἦνε τόσο ἀπαθής; Τί ἔτρεχεν;

«Ἐδῶ εἶνε, κορίτσι μου;» εἶχεν εἰπεῖ ὁ Εἰσαγγελεὺς.

«Μάλιστα» ἀπεκρίθη μ' ὄλην τὴν προθυμίαν ἐκείνη.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπροχώρησε.

«Τοῦ λόγου σου εἶσαι ὁ Παντελῆς Φωστηρόπουλος;

— Ναῖσκε, ἐγώ... Ὁ κύρ Ἀστυνόμος μὲ γνωρίζει καλὰ. Πρώτῃς τον νὰ σου πῇ γιὰ μένα... Εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος ἐγώ, κύριε Εἰσαγγελέα...

— Καλὰ, καλὰ.

— Ὁ κύρ Ἀστυνόμος μὲ γνωρίζει...

— Ἐσύ, πές μου, γνωρίζεις αὐτὰ τὰ πράγματα ἐδῶ;»

Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀπεκάλυψε τὴν παλάμην καὶ ἐξεδίπλωσε δύο - τρία παλαιὰ δίδραχμα, τὰ ὅποια ἔθεσε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Παντελῆ καὶ ἐκ τῶν δύο ὄψεων. Ἦσαν... τὰ ἔργα του... νὰ τὸ χθεσινὸ μὲ τὸ κίτρινο κόλλημα ὀπίσω, νὰ τὸ προχθεσινὸ καινουργότερο τάχα, νὰ καὶ τὸ σημερινὸ ὅπως τὸ παρέδωσε πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν Μάρω... Ὁ Νικολὸς ὁ στραβὸς θὰ τα εἶδε ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας. Δὲν εἶπε τίποτα, ἀλλὰ θὰ εἰδοποίησεν. Ἀπόψε εἰς τὴν Μάρω του εἶχε στηθῇ παγίς. Δυστυχῆς αὐτός! Ἀνέπλασεν ἀστραπηδὸν τὰ συμβάντα ὅλα. Συνῆψε τὰς χεῖρας παρακλητικῶς, εἶδε γύρω του περίλυπος, ὥσεί δεικνύων εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ νόμου τὴν πτωχείαν του καὶ τὰ ὄρφανά του καὶ εἶπε μὲ φωνὴν κλαυθμηράν:

«Ἐλεος! ἐσπλαχνία!»

Καὶ ἐξεχύθη εἰς ἀπελπισμένους λόγους ἰκεσίας, μόλις εἶδεν ὅτι ἐκεῖνοι ἐσιώπων... Τὰ ἔλεγε γρήγορα, διακεκομμένα, ἀσυνάρτητα. Ἐνα, ἓνα δίδραχμο τὴν ἡμέρα ἔκανε μονάχα... Νά, ἐδῶ, μ' αὐτὰ ποῦ βλέπετε ἀπάνω 'ς τὸ τραπέζι... Τάχα

τί ἐξημιώθηκε ὁ κόσμος μ' ἓνα δίδραχμο τὴν ἡμέρα ; Λόγο τιμῆς ποτέ, ποτέ περισσότερο. . . οὔτε τὴν ἡμέρα τὴν Λαμπρὴ ! Τὸ χαμόσπιτο ἐκεῖνο ἦταν δικό του. . . Νὰ τρώγουν μονάχα νὰ χορταίνουν σὰν ἄνθρωποι καὶ μὲ τὴν οἰκονομία νὰ κάνη καὶ κανένα ροῦχο τῶν παιδιῶν. Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ἄ, τὰ παιδιὰ του ! Ἀλήθεια, νὰ μὴ λυπηθοῦν αὐτὸν παρὰ τὰ παιδιὰ του . . .

Ὁ Ἀστυνόμος τοῦ ἔκαμε νεῦμα νὰ παύσῃ. Ἀρκετά, ἄρκετά. Εἶχαν ἀκούσει ἄρκετά καὶ εἶχαν ἰδεῖ-ἐκεῖ μέσα περισσό-τερα. . . Ἡ ἐνοχὴ του ἦτο βεβαία, αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ ὠμολόγει. Ἔπρεπε τώρα νὰ κάμουν ὅ,τι τοὺς ὑπηγόρευεν ὁ νόμος. Σκληρὸς αὐτός, ἀλλὰ νέμος. . . Ὁ ἀστυνόμος ἐπροχώρησεν. Ἀφῆ-κεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μίαν δεσμίδα καὶ εἶπεν :

« Ἀκουσε ἐδῶ, κύρ Παντελῆ. Τώρα τὰ ξεύρουμε ὅλα· δὲν ἔχεις νὰ μας κρύψῃς περὶ τίποτα. Ἡ Μάρω σου μᾶς τᾶπε μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα. Ἐκεῖ μέσα σ' ἔχω καμμιὰ ἐκα-τοστή φράγκα. Πιστεύω νὰ σε φθάσουν ὡς ποῦ νὰ κατορθώσω νὰ σε βρῶ ἐργασία. . . Δὲν εἶνε δικά μου ὅλα. Ἐγώ, ξέρεις, εἶμαι πτωχός. Νὰ εὐλογᾷς μονάχα τὸν κύριον εἰσαγγελέα καὶ μερικοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἔτυχαν μαζί μας 'ς τὴν Ἀστυνομία, σὰν μᾶς ἔφερε ὁ κλητῆρας τῇ Μάρω σου. Σοῦ ἔκαναν, βλέπεις, ἔρανο καὶ μας ἐπαρακάλεσαν νὰ μὴ σε κα-ταδιώξουμε. Ἄς γίνῃ τὸ θέλημά τους, ἄς γίνῃ. . . Γιὰ τὸ χατῆρι τῶν παιδιῶν σου καὶ μεῖς κάνουμε σήμερα αὕτῃ τὴν παρανομία καὶ τὸ ἄδικο 'ς τὴν κοινωνία.

* *

« Γονατίστε παιδιὰ μου, γονατίστε » εἶπεν ὁ κύρ Παντελῆς μὲ τὰ δάκρυα 'ς τὰ μάτια, ἀφ' οὗ ἀπῆλθεν ἡ Ἐξουσία. « Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ μ' ὅλη μας τὴν καρδιά νὰ συχωρέσῃ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν παρανομία αὕτῃ καὶ το ἄδικο, ποῦ ἔκαμαν σήμερα 'ς τὴν κοινωνία. »

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ